

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 8.
17 Febr.

Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

15 årg.
1898.

En skörd för Guds himmel.

Matt. 9: 37—38.

är frälsaren under sitt jordelifs dagar blickade ut öfver mänskligheten, tedde den sig inför hans blickar såsom en väldig skörd eller ett sädesfält. I denna skörd är hvarje enskild människa ett ax, ett litet sädesstånd, som småningom mognar och slutligen faller för skördemannens lie.

Men hvad kommer därefter?

Frälsaren kunde icke utan vemod och smärta se, huru människorna släktled efter släktled mejas ned af den obehagliga liemannen, döden, utan att hafva mognat för Guds himmel. Ty människan är icke skapad blott för detta

lifvet; hon hör evigheten till. Hon bär evigheten inom sitt eget bröst och har något kvar af Guds afbild, äfven om hon är en arm hedning, en egenrättfärdig jude eller en namnkristen. Men har människan sjunkit ned till dessa vrångbilder af sann mänsklighet, då mognar hon för evigt mörker och fattigdom, för det evigt vrånga och förvridna.

I Guds fadershus äro många boningar. Där uppe hafva vi likväl vårt rätta hem i skönhet och ljus.

Vår frälsare kom hit ned till jorden såsom en kärlekens och fridens

hälsning från detta saliga hem, från Gud, vår himmelske fader. Innebörden i denna hälsning uttryckes så skönt i dessa ord: "Gud vill, att alla människor skola frälsas och komma till sanningens kunskap". Äfven den himmelske fadern vill, att mänsklighetens stora skörd skall bärgas in i hans himmel. Det var för att uppenbara och genomföra denna Guds vilja, som vår frälsare lefde och verkade, det var för vinnandet af detta stora mål han slutligen led en kvalfull död på korset. Denna Kristi död var den himmelska kärlekens högsta och skönaste uppenbarelse på jorden.

Om ett naturligt skördefält skall nå sin fulla mognad, måste solens strålar utföra ett underbart verk i hvarje litet sädesstånd, ja, i hvarje sädeskorn. Och om vi människor skola kunna mogna för Guds himmel, måste strålarna af Kristi kärlek utföra ett ännu underbarare verk i våra egna hjärtan. Den arme hedningen, den egenrättfärdige juden och den namnkristne måste omskapas i hjärta och sinne; de måste födas på nytt. Kristi kärlek utför detta verk hos oss, när vi öppna våra hjärtan och taga emot denna underbara gåfva. Då kastar hedningen bort sina afgudar, juden sina fäderneärfda fördomar, och den namnkristne får icke längre tröst i det, som till intet duger. De ligga där alla som fattige syndare vid Jesu fötter och gråta öfver sig själfva, och likasom Maria stanna de kvar på detta rum för att höra ord af frälsarens mun. Det är så en mänskliga mogna för Guds himmel.

Detta Herrens verk utföres genom evangeliets förkunnelse i världen. Det var vår frälsare själf, som började detta verk under sitt jordelif. Under denna tid bärgade han mångt ax för evigheten, ja, i sina sista stunder på korset frälste han en stackars röfvare och förde honom med sig till paradiset. Men innan Jesus skildes hädan,

hade han utsändt en liten skara troende män såsom arbetare i mänsklighetens stora skörd. De skulle gå från land till land, från folk till folk med budskapet om Kristi kärlek och därigenom bringa människorna i lifsgemenskap med frälsaren.

Huru få voro likväl icke dessa apostlar, och huru stort var icke deras arbetsfält! Därför skulle de bedja skördens herre sända arbetare till sin skörd. Den bönen hörde Gud. Han sände en stor evangelisters skara redan i den första tiden efter Kristus, han har sändt sina vittnen under de flydda århundradena, och i våra dagar förkunnas evangelium på nästan alla tungomål.

Och likväl äro ännu arbetarne få gent emot den stora skörden. Ännu är flertalet af jordens folk hedningar, och i de kristna landen råder andlig död och andlig sömn. Huru är det väl med dig själf? Är du ett ax, som mognar för himmelen? Har du öppnat ditt hjärta för Kristi kärlek, och har denna kärlek börjat likbilda dig med din frälsare, så att du lyder mor och far, är ett flitigt och godt barn, samt öfvar dig i bön och gudaktighet? Ja, då är du en af dem, som mogna för Guds himmel, och då skola änglarna en gång hämta dig från tidens storm och nöd till ditt eget sköna, eviga fadershem.

J. B. G.

Solstrålen.

Under många tusen år har den kära solen hvarje dag gått fram öfver himmelens blåa hvalf och skickat till jorden sina lekande strålar. De fröjda vandrarens hjärta, tala om hopp till landtmannen, då mödan tynger, och väcka med varma kyssar skogens fåglar och ängens blom. Och i staden — ja, där

behöfvas de kanske allra bäst. Hur mången skum vrå hafva de ej där att lysa upp, och huru mycket förborgadt att bringa i dagen.

När de fyllt sitt dagsarbete, kallar solen åter sina sändebud och det stora, starka lifvet stillnar, och det blir tyst — tyst.

Det är helgdagsafton. I byn dallra kyrkklockornas toner så stilla och manande, som ville de ringa frid öfver jorden, och i staden får det bullrande arbetet vika för nattens tysta lugn. De sista irrande solstrålarna hinna dock ännu kasta en löftesrik afskedshälsning in i en dunkel vindskammare, tillåta sig på hemvägen ett muntert gyckelspel kring tornspirans kors, och då de slutligen måste följa den skyndande solens allvarliga maning, kunna de ej låta bli att sira de lätta molnen med gyllne kanter och purpra aftonhimmeln med den härligaste rodnad.

Fagra syn!

En sådan där liten solstråle höll en gång på att glömma sig kvar i ett lågt fönster vid en af hufvudstadens skumma gator. Solen hade länge sedan kallat honom, men den muntre ostyringen lekte ännu på den gröna rutan och kom den att glänsa som rödaste guld. Och hvarför gjorde den så?

I morgongryningen denna dag satt där innanför detta fönster en fattig kvinna i en gammal länstol och vaggade på sin svaga arm ett litet spädt barn. Hon var sjuk, hennes ansikte var blekt, och handen darrade, då hon strök det ljusa håret ur pannan på en liten sexårig gosse, som stod bredvid henne, och kysste honom.

“Drag undan gardinen litet, min gosse“, sade hon, “så att den kära solen får lysa in till oss. Hon ser så vänlig ut och menar väl med oss. Jag fryser.“ — Det var i februari, och kölden var skarp.

Den lille lydde, och den varma solstrålen flöt in i rummet. Han sken på kvinnans händer — hvad de voro magra! Han lyste på bordet — det var alldeles tomt. Han var öfverallt i rummet, men ingenstädes fann han något, som tydde

på värme och glädje, icke ens ett stycke bröd. Modern drog gossen intill sig, och öfver hennes bleka kinder rullade två stora tårar. Hon visste, att den lille var hungrig, men hon hade intet att gifva honom. Och bägge kastade bedjande blickar ut genom fönstret och upp mot himmelen, där Gud bor, och de suckade tyst: “Vårt dagliga bröd gif oss i dag“.

Solstrålen i fönstret såg det och log med sitt varmaste leende. Han tröstade modern och lockade ut den lille.

Gossen sprang ganska långt efter gatan, men solstrålen följde honom troget. Den lille sökte ett stort hus, och slutligen fann han det. Bredvid dörren satt en blank messingsknapp, och just på den lyste nu solstrålen. “Skall jag ringa här?“ tänkte gossen. “Här i detta vackra hus måtte väl bo rikt folk, och de ha säkert litet mat åt oss. Skall jag?“ Den lille såg alltjämt på knappen. Solstrålen lyste så inbjudande på den, och slutligen sträckte han ut sin hand och rörde vid den lockande knappen.

En sakta ringning ljöd därinne; men portvaktens fru hörde den och öppnade dörren. Då lyste solstrålen in i hennes ansikte, in genom ögonen, ända ned i hjärtat och värmden därinne, och hon frågade den lille hvad han önskade.

“Far har inte något arbete“, sade han, “mor och lilla syster äro sjuka, och min bror och jag äro så hungriga.“

En tår rullade utför hans kind, han tystnade och såg bedjande upp på den vänliga frun.

“Vänta litet“, sade hon och återkom om en stund med en tallrik stekt fläsk och potatis samt några mjuka brödskeivor.“

“Du kan sätta dig här på trappan och äta“, sade hon, “och när du slutat, kan du komma in med tallriken och skeden.“

Solstrålen, som stannat utanför dörren, tittade förstulet genom nyckelhålet. Han såg gossens förtjusning och läste hans tankar: “Om jag finge ge mamma detta, hvad det skulle göra henne godt!“

Efter en stund kom frun ut i förstugan

I HÅRD TID.

VINTER BLAND FJÄLLEN.

för att se på gossen. Men han var försvunnen. "En sådan liten skälm", tänkte hon, "och jag tyckte han såg så oskyldig ut! Var det solen, som bländade mig så?"

Hennes man blef mera förargad. Men så hade han icke heller stått under solstrålens inflytande, icke heller hade han hört den blyga ringningen och sett in i den lilles bedjande öga såsom hans hustru gjort. Hon sökte emellertid lugna honom.

Om en liten stund ringde klockan ännu en gång, och nu kom den lille gossen tillbaka med tallriken och skeden rentvåtade. Solstrålen kom också med, och både den och de klara barnaögonen lyste så gladt i ansiktet på den goda frun, att hon måste vända sig bort ett ögonblick för att torka en tår ur ögat.

"Hvar har du varit?" frågade hon vänligt, "och hvad har du gjort med maten?"

Tveksamt och rodnande svarade gossen: "Jag gick hem till mamma med den, och hon blef så glad. Hon har inte ätit något på länge."

"Hvad heter du, och hvar bor du?"

"Vi bo på Storgatan. Men vi bruka aldrig titta annars", svarade gossen blygt. Frun lät honom nu gå, men gaf honom ännu en gåfva — en hel krona.

Gossen tackade med glädjestrålände ögon och sprang åter mot hemmet. Solstrålen följde med honom äfven nu. Under vägen köpte han en apelsin åt sin mamma, som ofta längtat efter något att läska sig med. Men när han kom hem med den och med de öfverblifna penningarne, då stannade den glänsande solstrålen kvar och spanade in genom fönstret. Han var så lycklig öfver hvad han såg därinne och trufdes så godt, att han alldeles inte ville gå därifrån. Han lyste där ännu i aftonens timma, när det redan var skumt på gatorna. Men slutligen måste han dock försvinna. I detsamma han ilade sin kos, tittade han in i det stora huset i förstaden. Portvaktens frustod i fönstret, och när solstrålen såg henne, kysste han henne på pannan.

I hård tid.

Med teckning.

"Himlen är så blå,
Vinden är så blid;
Kommer den ej då,
Värens ljusa tid?"

Hvarför dröja här
Fjärran från vårt land?
Hem till våra skär,
Hem till nordens strand!"

De kvittrade så och flögo se'n käckt
— Trots varning från vänner och släkt —
På fjädrade, dunlätta vingen:
De trodde, att våren kommit så visst,
Ty knopparne svällde på kvist,
Och almanack ha de ju ingen.

De flögo och hunno till hemmets strand.
Där plöjde re'n plojen sin rand,
Och kvar fanns ej ringaste drifua;
Och vågen gick lustig och fri i sjön,
Men björken var ännu ej grön
Och hade ej skydd till att gifua.

Och Nordan fick se dem och hväste huasst:
"Hvad haden J, småkryp, för hast? —
Nog hör jag, J lärt er att drilla;
Men än sköter jag om musiken här
— För tidigt J gjort er besvär —
Min visa är just icke illa."

Stackars sångarflock
Med så tunn en rock
Och så vecka toner,
Kvem kan skydda dig,
När för brådt din stig
Fört till vinterns zoner!

Aster.

Vinter bland fjällen.

Med teckning.

Tore satt inne i fars varma stuga och lekte med sina kusiner, Torsten, Peter, Nanna och Siri. Plötsligt reste han sig, sprang fram till fönstret och lyfte på rullgardinen.

”I natt få vi yrväder“, ropade han triumferande, ”ty nordan blåser skarpt öfver bergkammarna.“

”Inte vet du, om vi få snö i natt“, sade Siri leende.

Hon var ett helt år äldre än Tore, men inte på långt när så lillgammal som han. Nå ja, Tore var enda barnet i hemmet på Högslätt, och Siri hade tre mindre sy-skon. Däraf kom olikheten.

”Jo, du“, återtog Tore, morfar hör alltid af vindens tjut öfver bergkammarna, när vi ska få snö, och jag har lärt mig af honom, ser du. Vi ska allt få åka kälkbacke äfven i vinter.“

Tore lät så tvärsäker, att alla kusinerna gingo öfver på hans sida, och snart var man inne i det lifligaste samtal om huru roligt de skulle få, bara det äntligen ville snöa. Och med de tankarna skildes barnen åt, och lille Torsten, som var bara fem år, bad Gud, att det måtte snöa stora drifvor under natten.

Om det nu berodde på Torstens bön eller Tores förutsägelse, det är ej så lätt att säga, men när barnen nästa morgon vaknade, var marken hvit. Visserligen funnos inga djupa drifvor, men fram på förmiddagen hördes frisk bjällerklang på vägarna och på eftermiddagen glada barnröster i den väldiga kälkbacken. Där sen I Tore först i spetsen på sin kälke, och hans fyra kusiner stå där vid sidan och se glada ut.

”Sen I, att vi fick snö i natt?“ ropade han i förbifarten.

Men lille Torsten teg. Han visste nog, hvem som sändt snön. *J. B. G.*

Mormors lärdomar.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

”Ser du, Trini“, fortfor hon efter en stunds tystnad, ”vi måste nu tänka på att få något arbete, som du kunde ut-rätta, när du slutar skolan nästa vår. Min brorson från Reussthal var här i morse och föreslog, att du skulle få komma till dem och det redan i höst; då kunde du få en en liten förtjänst genom att arbeta på fabriken därnere. Måhända blefve det till ditt bästa; du skulle för hvarje år förtjäna mer, och så kunde du snart försörja dig själf. Hvad tycker du om detta förslag!“

”Hällre ville jag dö“, utropade Trini genast.

”Du får inte tala så obetänksamt, min flicka“, förmanade mormor vänligt. ”Ser du, din mors kusin vill göra något för dig — han menar väl, och vi ska inte förtreta honom utan tänka på saken och tala med hvarandra om den.“

”Nej, om morbror också komme hit och hotade att slå ihjäl mig, om jag inte följde honom, så ginge jag inte ändå“, sade Trini med blixtrande ögon och blos-sande kind.

”Vi ska nu inte tala om den saken mera i dag. Om det är till din nytta, då måste det ske, Trini, och då vilja vi foga oss däruti och tänka: 'Det är Gud, som vill det, och då måste det vara godt'.“

Mormor ville nu sluta, men då brast stormen lös, som hela tiden rasat inom den lilla flickan. Tårarne störtade ur hennes ögon, och under häftiga snyftningar framstötte hon: ”Mormor, hvem skall då bära in vatten och ved åt dig, när det blir kallt? Huru skall du bära dig åt, när du inte kan stiga upp ibland om vintern, när du inte har någon, som gör upp elden och kokar en kaffetår åt dig? Och då är du alldeles ensam och kan inte göra någonting, och när du ropar, så kommer ingen människa. O! — Jag går inte ifrån dig, mormor, jag kan inte gå! Nej, det kan jag inte!“

“Kom nu, Trini, min flicka”, sade mormor stilla och vänligt; hon hade icke väntat ett sådant utbrott. — “Vi måste nu först och främst äta vår kvällsvard, sedan skola vi bedja till Gud och gå till hvila. Gud har ofta under natten gjort utvägar, där man förut inte såg någon sådan.

Men Trini med sitt häftiga lynne lugnades icke så lätt. Hon kunde inte få ned en bit, och ända tills långt inpå natten hörde mormor henne snyfta och gråta, fastän hon gömde hufvudet i kudden, så att det ej skulle höras. Detta var ett nytt bekymmer för gamla Karin, ty hon hade ej kunnat tro, att flickan skulle bli så förtviflad öfver deras släktings förslag.

III.

Flera dagar, både mulna och soliga hade gått sedan den där sorgliga kvällen. Mormor hade icke sagt ett ord mera om den hotande skilsmässan, ehuru hon visserligen icke upphört att tänka därpå. Men hon hade lämnat saken åt Gud, och därför kunde hon vara stilla i den fasta tillförsikten, att om Gud tillåte den svåra stunden komma, så skulle han vända det till godo för Trini.

Men när nu mormor icke sade någonting mer om saken, och allting var såsom förr — solen sken, och fåglarna kvittrade muntert, då hyste Trini det hoppet, att faran nu var öfver. Gud hade säkert gjort någon utväg under natten, tänkte hon, och så återvände den forna glädtheten i Trinis själ. Hvarje kväll, när barnen kommo sjungande tillbaka från bärplockningen, hörde man hennes röst ljuda klarast af allas.

Emellertid voro nu smultronen aldeles utplockade vid Bergaklint, och man måste söka upp mera aflägsna platser. Det fanns nog flera utmärkta bärställen i skogen och i hagen på andra sidan kvarnen men framför allt däruppe på ängsbacken nedanför Högberget. Där funnos stora förråd af smultron, det visste alla barnen mycket väl, men de minsta vågade icke gå dit upp. Man måste då gå längs häc-

ken, rundt omkring den stora kornå kern, ända fram till den smala ängsremsa, som låg mellan åkern och den höga klippan. Där brukade solen lysa varmt, och där rodnade smultronen fort samt blefvo stora som körsbär.

Men bonden, som ägde den stora kornåkern, kunde icke tåla att barnen plockade bär däruppe, de trampade ned säden för honom, påstod han, och det hände nog också ibland. Därför, om han någon gång träffade bärplockarne däruppe, jagade han dem därifrån och hotade att ge dem stryk. Icke sällan lät han handlingen följa på orden, och medlet därtill bar han alltid på sig — det var hans hårda, knotiga näfve. (Forts.)

Brefväxling med de små.

Prisuppgift n:o 3.

Mitt första är en ljus figur, som gärna ställer sig på lur och tittar på oss då och då, förrän han rätt kan sig förmå att stiga fram och stanna, när han vet, han efterlängtat är.

Mitt andra har så väl sig gömt, i sina omslag, men förglömt, att dock vi finna honom där; ty eftersökt af oss han är. Han så pikant kan “sätta piff” på soppa och på saftlös biff.

På grönskande och solig vall du nog *mitt hela* finna skall med sina blommor i en flock. I skydd som af en öppen rock af ett par skärmblad stå de skönt och skifta uti gult och grönt.

Söndagsskoltext för den 27 Febr.:

Matt. 11: 20—30.

Tänkespråk: Matt. 11: 28.

Upsala 1898, Upsala Nya Tidn. aktieb. tr.